

Poznámky vedoucího k praktické diplomové práci Kateřiny Beáty Spáčilové
Blažkové na téma „Animace deníkových záznamů“ s podtitulem „Tužku a štětec беру
do ruky každý den“.

Mohli bychom mluvit, mluvit, skládat slova a za nimi si představovat obrazy. Říkat:
stůl, stůl, židle, židle, hrnek, židle, obraz, stůl. A taky vidět: práce, domov, práce,
práce. My ale vydechujeme v bílé ploše, před námi okno v paměti, ..., zase jinak.
Jen proto mluvím o paměti, že vzpomínání je vůbec náš nejoblíbenější způsob
myšlení, a že k místu, které teď ve sledu statických obrázků instalace „My Diary“
vidíme, mám vztah (odstup), a je tak řada věcí, které nezahlednu, protože je příliš
znám.

Na první pohled se může zdát, že předkládaná práce je učebnicovým příkladem
oscilace pevně rámovaného obrazu k jeho ožívování ve smyslu časových následností,
tedy k (časosběrné) animaci, a že svou kompozicí obrazu v obraze s oknem („ven“)
k takovému intelektuálnímu čtení vybízí. Zvláště, když můžeme s úsměvem tvrdit, že
autorem obrazu a hudby je autorčin blízký přítel Petr Strouhal, náš bývalý spolužák,
známý minimalistickým, až asketickým konceptuálním pojetím svých posledních
animací. (Petr S. je autorem obrazu s křesťanským výjevem ze skutečného života
ateisty, který visí v Beátině kuchyni, a autorem zvukové podmalby animace.) Myslím
ale, že jde o něco docela jednoduchého a prostého. Tak jako je jednoduchý, i když
sofistikovaný, postprodukční zásah, kterým autorka pohyb vytváří nejen stop-trikem,
ale docela plynulým (a to až tak plynulým, že si pohybu všimneme jenom na celkové
ploše několika minut a její syn Jeroným si toho nejspíš nevšimne vůbec) posunem
mraků v okně animovaného obrazu. Je to jednoduché a prosté a paradoxní přesně tak,
jako jsou v rovině autorčiny vzpomínky polohy předmětů každodennosti v její
kuchyni, když si uvědomíme, že nikde si není imaginární a skutečné tak blízko, jako
právě tam. (Všechny naše vzpomínky jsou vlastně imaginární, protože nejsou
přítomné. Zárukou jejich skutečnosti je jenom to, že si je pamatujeme. A přitom jsou
to právě vzpomínky, čím jsme my sami nejreálnější.)

„My Diary“ je site-arbitrary instalací „pro každý den“, stejně jako je vzpomínkou na
stejnojmenný deník autorky z jejího dětství, pomalými posuny scelené domácí haiku,
za kterým můžeme vidět několik podstatných životních změn (pohnutí) autorky
v uplynulém roce. Diplomovou práci doporučuji k obhajobě s klasifikací „výborně“.

Filip Cenek, 9. května 2009, Brno

